

ORIENTACIONS

Orga. del FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA

Portantveu dels Grups Nacionals de Resistència

Barcelona, Abril de 1946

nr XVI

EDITORIAL.

En el número de Març parlàrem de les converses que s'estaven celebrant per a mirar d'arribar a la constitució de la F.N.E.C. I bé, don avui ja podem donar la bona notícia: s'ha assolit el que tots anhelàvem. Breu: ja s'ha constituït la F.N.E.C. No ha estat molt difícil entendre'ns perquè tots volem el mateix i tots tenim en el cor el mateix amor per Catalunya. I s'ha vençut la resistència dels eterns descontents, boicotejadors de tots els nobles impulsos; i s'ha constituït la F.N.E.C.

Ara, però, no és hora d'entretenir-nos llençant campanes al vol ni d'entretenir-nos retroient velles pàgines d'històries de lluites glorioses. Ara és l'hora de renovar la lluita: ja tenim l'instrument adequat; anem, doncs, al combat, fermes, decidits, el nostre cant nacional als llavis, sense descans. VISCA CATALUNYA!

A continuació donem a conèixer el text del manifest de la F.N.E.C.

Universitaris de Catalunya:

S'ha constituït de bell nou la FEDERACIO NACIONAL D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA destinada a aplegar tots els grups universitaris que treballen per la nostra llibertat. Respon aquesta reorganització a la necessitat vital de crear l'instrument per a lluitar des d'ara on sigui i com sigui per la Universitat Catalana.

L'espectacle que avui ofereix la nostra Universitat, ens crema la sang; la veiem en mans dels enemics de Catalunya i de les mitjanies oportunistes que s'aprofiten de l'absència forçosa d'aquells que per la seva capacitat i mèrits legítims regien les nostres aules, i ocupen posicions que mai haurien assolit pels seus propis mereixements.

I per altra part, sota la protecció d'aquestes autoritats acadèmiques, el S.E.U., encarregat de descatalanitzar les masses universitàries, ha emprat moltes vegades el vergonyós sistema de l'acció directa i la violència. Tots coneixen, desgraciadament, les vexacions de que heu estat objecte molts de vosaltres, que clamen justícia.

Contra la Universitat es dirigeixen els més grans esforços del règim de Franco per a ensorrar definitivament la cultura catalana.

bé, diríem, tota la cultura. Segons Franco, Catalunya ha desaparegut. El nostre art, la nostra història milenària, la nostra literatura, el nostre dret, la nostra ordenació econòmica, àdhuc la nostra llengua i la nostra bandera, tot, absolutament tot el que té regust de catalanitat, és negat al nostre poble. Amb els anys que han passat, ha quedat ben clar que la repressió de Franco a la nostra terra no s'orienta vers uns sectors més o menys "extremistes", sinó que s'adreça contra Catalunya. Franco ha començat davant la Història el crim polític més enorme: ha pretès arrabassar la vida espiritual i material d'un poble.

Ni com a catalans ni com a universitaris podem assistir amb passivitat a aquesta persecució anticatalana que no té parí en el nostre passat, i que s'ha llençat a destruir de soca i arrel les nostres llibertats polítiques, tan costosa renovellació d'aquelles per les que el 1714 moriren els nostres avis, i que no satisfeta amb això, ha intentat esbravar-se contra la nostra cultura i ha prohibit rabiosament la nostra parla, a l'aula i a la plaça, des del quadern de poesies a la trona parroquial.

En front d'aquest panorama, recordem amb enyorança aquelles magnífiques institucions que sense cap ajuda oficial, i només amb l'entusiasme de la intel·lectualitat catalana, assoliren un nivell elevadíssim i un prestigi internacional. Envegem la sort de les generacions universitàries que ens precediren i que pogueren conèixer i formar-se a l'Institut d'Estudis Catalans, i tastar, en la imperfecció dels seus començaments, el que havia d'ésser la Universitat Catalana.

Però els valors espirituals no moren. Les institucions que la Falange ha volgut suprimir han seguit treballant en la clandestinitat i han donat així un bell exemple de continuïtat; la FEDERACIÓ NACIONAL D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA, però, havia interromput les seves activitats. És per això, doncs, que els estudiants catalans, conscients de què únicament amb coratge i energia es pot reconquerir la Pàtria malmesa, han decidit reorganitzar l'antiga FEDERACIÓ i unir així els esforços de tots.

La F.N.E.C. considera com la seva i més essencial missió el treballar per l'alliberament de Catalunya, afirma el dret d'autodeterminació de la nostra Pàtria i vol fer-se ressò de les inquietuds socials del nostre poble.

La F.N.E.C. es reorganitza al marge de tot caire polític i lliure de tota ingerència sindical forastera, i declara la seva voluntat de defensar els interessos professionals de tots els estudiants de Catalunya.

La F.N.E.C. treballarà des d'ara per la catalanització i democratització de la Universitat.

La F.N.E.C. fa constar el seu desig de què s'arribi a la creació d'entitats germanes a les terres de parla catalana.

Amid l'ardent esperança de veure realitzades aquestes aspiracions, lluitarem i treballarem sense fatiga. El moment és difícil i les possibilitats d'acció són limitades, però aquests dies dolents passaran i tornarem a ésser el que érem abans: estudiants catalans d'una Universitat Catalana.

Coratge i decisió, companys, i ara més que mai: VISCA CATALUNYA!

La qüestió d'Espanya ha passat a ocupar, durant aquest mes i gràcies a la denúncia presentada pel delegat polonès davant del Consell de Seguretat, el primer terme de l'actualitat mundial.

S'ha parlat molt d'Espanya, s'han dit moltes coses interessants, s'han oposat diversos punts de vista i a última hora i només amb l'oposició del delegat soviètic que considerava innecessària aquesta investigació, s'ha acordat nomenar una comissió encarregada d'investigar si és veritat que el feixisme espanyol és veritablement feixista i si, per tant és un perill per la seguretat del món.

Davant d'aquest acord nosaltres hem de fer unes consideracions.

A les conferències de Crimea, de Sant Francisco, de Postdam, de Londres i en mil altres ocasions no tan solemnes, s'ha condemnat d'una manera oficial el règim feixista espanyol i han proclamat solemnement que Franco s'ha imposat a Espanya contra la voluntat del poble i amb l'ajuda descarada dels alemanys i dels italians nazis i feixistes. S'ha denunciats en les dites ocasions, que Espanya fou satèl·lit de les nacions de l'Eix durant la guerra passada i que amb la seva política de provocació proporcionà més d'un mal de cap a les nacions que lluitaren per la democràcia. Per si no fos prou tot això, no fa gaires dies, encara, les tres potències democràtiques occidentals publiquen llur famosa, i per cert ben inoperant, nota condemnatòria del règim francofalangista. I a darrera hora el Departament d'Estat dels Estats Units posa a la consideració de l'opinió mundial un aplec (un mingo decepcionant aplec, però) de documents demostratius de l'ajuda i simpatia franquista a la causa del "nuevo orden" nazi.

Vist tot això, que nosaltres no oblidem, ara quedem ben estranyats. I reguntem: quina necessitat hi ha d'aquest dubte i investigacions de darrera hora si tot el que abans es digué fou dit sincerament? O és que aleshores mentiren? Això no ho creiem ni ho volem creure; però per què aquesta posició que ara s'ha adoptat? És que la causa de la dignitat, la justícia la democràcia ha d'ésser subordinada als interessos comercials i financers? És que no compta per a res la voluntat de les gentes?

Nosaltres comprem perfectament que la guerra ha estat costosa, i que l'economia de les nacions s'ha ressentit molt de l'esforç passat; comprem perfectament que les taronges i l'oli i les pirites i el mercuri i no sabem quantes coses més d'Espanya siguin considerades indispensables per a la reconstrucció del món. Però és que per a la reconstrucció del món és indispensable que el feixisme desaparegui del tot. La vida imperial britànica ha de tómer de la república democràtica dels pobles ibèrics. Hi ha tant que dir que aquesta actitud està dictada per la por als comunistes a la influència soviètica; i nosaltres diem que els uns i els altres són cada dia més forts si no canvia la posició de les democràcies anglo-normanes.

De totes maneres el pessimisme que alguns companys nostres manifesten infundat, pocasolta i derrotista. Perquè encara que sigui veritat que els països estrangers no fan el que haurien de fer, també és veritat que ara molt més que abans i que, demà, faran molt més que ara. I també és veritat que si no fan més del que fan una mica és per culpa nostra: que nosaltres si que fem molt poc i això que a nosaltres ens cou molt més que ells. Ni a Polònia, ni a Iugoeslàvia, ni a Noruega, ni a Bèlgica ni a França a cap més país ocupat, la democràcia triomfà únicament per l'esforç dels atats, sinó que la lluita interior fou un factor important i decisiu. Nosaltres no hem d'esperar que ens ho portin tot fet. El règim de Franco no-

més serà "enderrocat mitjançant l'esforç de tots els patriotes de l'interior i només aquest esforç lograda per als demòcrates hispanics l'ajuda i la simpatia de tots els pobles del món. És l'hora, doncs, de demostrar-los amb les nostres accions i la nostra resistència activa i decidida, que no volem ni el falangisme ni cap altre règim continuista ni impunista sigui quina sigui la corona o el capell amb que es disfressi, sinó que volem la democràcia i la lliure expressió de la voluntat popular: en resum, el reconeixement de la nostra llibertat nacional i d'una organització social millor.

PER CATALUNYA. (14 d'Abril del 1931 - 14 d'Abril del 1946)

La vida de poblet és ingrata i dura; però la vida de poblet, agrícola o ramader, a Aragó i Castella, a Extremadura i Andalusia, a Lleó i Galícia no és només ingrata i dura, sinó, més que terrible ferotge. A ciutat la vida és aparentment fàcil; però si us acosteu als barris extrems i treieu la brosta que tapa la realitat, trobareu misèria, fam, analfabetisme, dificultats de tota índole.

Espanya viu en època feudal. Els privilegis de la noblesa, de la clerecia i dels militars són llei per a l'Estat. Els grans propietaris rurals són veritables senyors de coses i persones. L'agricultura està descurada i endarrerida; la indústria és incipient; la cultura o si més no la instrucció, és absent d'aquestes terres. Vivim segle i mig endarrerits; no s'ha donat a Espanya la revolució democràtica que, gairebé a tot Europa, acaba amb el feudalisme i la seva organització social que, ja en el segle vint, representava la injustícia i el vassallatge.

Fa quinze anys, però, que tots els pobles d'Espanya intentaren donar-se en el règim republicà, l'oportunitat d'acabar amb l'estat de coses que sofrien. Ultra, Catalunya veié arribada l'hora del reconeixement de la seva personalitat nacional.

La república fou modesta, però. Modesta i temorega. Tingué por d'anar massa lluny i d'abatre masses privilegis. Si acusem a la república d'alguna cosa és de manca de decisió.

Per la voluntat lliurement expressada de tot el poble, pacíficament, vingué la república. I amb ella, a casa nostra, el començar a seguir el camí que ens havia de conduir a la plenitud nacional.

Al camp, a les fàbriques, a les escoles i inclús a les casernes, es sentí ben aviat l'obra benefactora de la república. No repetirem per enèsima vegada la llista d'obres bellament realitzades, ni la llista de projectes que es començava a realitzar i que haurien canviat la economia dels pobles d'Espanya. A més, i ens recolzem tant en els nostres records com en les paraules fa poc dites del president Aguirre, una onada de moralitat administrativa s'anava apoderant a passos segurs dels cercles dirigents del país. Però començaven a caure els vells privilegis feudals; els castells inacessibles veien abatere les llurs torres. I això no podia ésser.

Per a impedir, doncs, el pas de la justícia, Franco s'alça contra la democràcia i la llibertat. Mogut pels nacis i feixistes estrangers, no ho oblidem, convertí Espanya en "un instrumento totalitario" al servei de la reacció interna i dels amics de l'agressió internacional. Espanya tornà a ésser amb ell un país feudal. Els vells privilegis tornen a ésser llei de l'Estat i a aquells d'abans se n'han unit de nous més odiosos encara. Prop de dos milions de morts, camps de concentració i presons i tortures de la més pura escola himmleriana; endarreriment i incultura, salvatge per tot: el "nuevo orden" que havia de durar dos mil anys!

Des de sempre hem estat enemics d'aquesta gent i, demòcrates i catalans, des de sempre hem estat amics d'una democràcia viva i progressiva i de la llibertat. Per això estem per la República, que és el règim que el poble es donà i, per allò que ella representava, lluitarem, lluitem i lluitarem, fins que el triomf sigui ben nostre.

OTICIARI:

etard en l'obelisc a la Victòria. Barcelona, 1.-La nit passada esclatà un orollós petard en l'obelisc que, en commemoració a la victòria franquista, i ha a l'encreuament del Passeig de Gràcia amb l'Avinguda del 14 d'Abril, n aquesta capital.

. de la R.: Recordem als nostres lectors que aquest monument havia estat rigit en memòria del polític català Pi i Margall i que l'any 1939, l'ajunament falangista de Barcelona transforma en monument a la victòria de ranco.

Commemoració de la Diada de Sant Jordi. Barcelona, 24.-Ahir Diada de St. Jordi, Festa Nacional de Catalunya, es celebraren, dintre dels límits de la clandestinitat, diversos actes en honor del Patró de Catalunya. Nota simbòtica d'aquesta festivitat fou el repartiment d'unes estampes amb l'imatge de Sant Jordi, les quals s'escamparen per tot Barcelona i poblacions properes.

Obsequi als empresonats. Barcelona, 24.- Amb motiu de la Festivitat de St. Jordi, "Ajut Català", prosseguint la seva patriòtica tasca en favor dels perseguits, ha fet un obsequi extraordinari als catalans empresonats i a llurs famílies.

Vaga a l'"Hispano-Suiza". Barcelona, 28.-Durant tot el dia 25 d'aquest mes, els obrers de la fàbrica d'automòbils "Hispano-Suiza" de Sant Andreu, romangueren davant les màquines sense dur a terme la feina que els havia sigut encarregada. El dia 26, es negaren, ademés, a acceptar les ordres de treball, tot i tractar-se d'una empresa militaritzada. Autoritats militars i de la policia ocuparen durant aquell dia la fàbrica; es practicaren nombroses detencions entre l'element obrer. Dos d'ells varen ésser barbarament apallissats durant l'interrogatori al que se'ls sotmeté.

Destrucció de l'estàtua de la Victòria. Barcelona, 28.- A la matinada d'avui ha fet explosió una potent bomba col·locada a l'estàtua de la victòria franquista d'aquesta ciutat, en dies passats havia ja esclatat un potard. L'explosió ha produït l'ensorrament de la dita estàtua, quedant solament en peu l'obelisc. El fet ha causat gran sensació tant a la capital com a tot Catalunya, així com també a l'estranger, motivant a que avui mateix trametés la notícia l'emissora B.B.C. de Londres.

RETALLS:

Lo Social.- Copiom de "Bandera" (N.3, Gener 1946) la següent estadística:

	Any 1935		Any 1946
Sou mitjà d'un obrer o empleat.....	10,00	pts.....	18,00 pts
Pa.....	0,70	"	14,00 "
Patates.....	0,25	"	5,00 "
Ous.....	3,50	"	24,00 "
Carn.....	7,00	"	30,00 "
Oli.....	2,00	"	18,00 "
Llet.....	3,70	"	3,00 "
Arros.....	1,20	"	16,00 "
Mongetes.....	1,60	"	12,00 "
Unes sabates corrents.....	26,00	"	90,00 "

RETALLS.

El "paternalismo del caudillo". - El dia set d'aquest mes de Març, ha estat assassinat un xicot de setze anys al port de Barcelona. Aquest noi havia sortit de casa seva, vivia en una barriada de les més humils de la ciutat, desesperat per la fam, desesperat per la misèria. Anà al port. Un cop al roll, es posà a jugar amb altres nois amics seus. Jugaven a empaitar-ne. Un carabiner els mirava i ells, eixelabrats, li feien broma. El carabiner s'enfada i etziva dos trets al xicot de setze anys que sortia de casa seva desesperat per la fam. Fou tocat i resultà tan mal ferit que després d'una llarga, molt llarga i dolorosa agonia, morí allà mateix. No fou associat i els carabiners impediren que s'a'ropessin a auxiliar-lo. Quan arribà l'ambulancia es carregaren amb ell dos llim gots metal·lics que descarregava un vaixell d'allà a la vora i que foren la "prova" de que "volia" robar.

Aquesta és la justícia del règim actual. És la demostració de la "inquietud por lo social" d'En Franco. Una mostra de la decència "nacional-sindicalista". Una prova de la "caridad cristiana" dels poders públics.

"Els carabiners no maten" digué un company el vespre del mateix dia se "Els carabiners no maten perquè no hi ha carabiners. Els que maten avui, són els guardies civils".

Assassins i, a més cínics.

Fam, immoralitat, terror, assassinats, aquesta és l'obra de Franco i el nacional sindicalisme.

La neutralitat de Franco. - Que Himmler vingué a organitzar els serveis de policia a tots els pobles d'Espanya és ben notori.

Que Franco obrí les portes d'aquest nostre país a la Gestapo i a les altres organitzacions terroristes nazis i feixistes també està ben demostrat.

Que Franco i Himmler i els falangistes i nazis que els apoen són uns lladres sense escrúpols està fora de dubte.

Però per a acabar-nos de convèncer, són ells mateixos els qui ara ens ho diuen.

En la pàgina 6 del "Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona", del 15 de Març de 1946, any VIII, N. 34 en la secció "Administración de Justicia" i corresponent al "Juzgado de Primera instancia e instrucción N.3 de Barcelona", hi ha el següent edicte.

"Por el presente, se cita al súbdito alemán llamado Hammes, que fué jefe de la policia alemana en Barcelona, para que dentro del término de cinco días comparezca ante el juzgado de instrucción N.3 de Barcelona, sito en el palacio de Justicia para declarar en el Sumario N.99 de 1946, sobre hurto, apercibiéndole el perjuicio a que haya lugar sino lo verifica.

Barcelona, 2 de Marzo de 1946.- El juez, Francisco Eyré Varela. El secretario, José Pastor"

Des de quan la policia d'un estat pot actuar i tenir inclús caps destacats en poblacions d'altres països?

Des de quan la "civilització milenària, occidental i cristiana" es defensa amb "jefes de policia" estrangers que furten descaradament?

No creieu en la neutralitat ni en la decència de Franco.

Que aquest primer de Maig que s'acosta sigui jornada de Solidaritat i ajuda pels empresonats i perseguits. Enviu-los menjar, roba, tabac,...

PREGUNTES QUE TENEN RESPOSTA
(Comentaris a un document interessant)

Circula per Barcelona, un extens imprès publicat a França, en el que dona una còpia de la lletra que Mn. Miquel Barandiarán, sacerdot basc afiliat a terres franceses, vice-rector del Seminari de Vitòria, membre de l'Acadèmia Internacional de Misionologia de Munster, corresponent de l'Acadèmia Espanyola i membre de l'Acadèmia Basca, tramet al Exm. Sr. Mateu Múgica, actualment Bisbe de Cinna (França), i abans Bisbe de Vitòria. A continuació la resposta del dit Bisbe sota el títol: "Imperativos de conciencia, carta abierta."

Per aquella que no hagin pogut llegir-la íntegra, procuraré extreure'n els seus fragments de més interès, conservant, si és possible la idea inicial.

Diu Mn. Miquel Barandiarán:

"...1/ Nuestra Religión nos obligaba a rebelarnos el 18 de Julio de 1936 contra el Gobierno Republicano de España, es decir, contra un poder constituido, reconocido como legítimo por todos los estados del mundo?"

"2/ Estábamos obligados bajo pecado a adherirnos al levantamiento de Franco el año 1936, siendo así que los obispos españoles habían condenado toda insurrección contra los poderes constituidos, poco después del primer levantamiento de Sanjurjo en 1932?..."

"...9/ Supuesto el caso de vernos obligados a la defensa propia ante los ataques de una revolución insensata, era razón encomendar la defensa de la justicia a un bando que al privar de sus fuerzas armadas al Gobierno de la Nación hizo posible tal revolución; que según confesión del propio Franco y del Cardenal Gomà, inició la guerra con desatiento, que la continuó en forma totalitaria y bárbara, y que entre otros fines perseguía el arrebatarnos los derechos tradicionales de nuestra autonomía?..."

Aquestes i moltes altres són les preguntes que li foren fetes pels afiliats bascos a Mn. Barandiarán i que ell tramet al Sr. Mateu Múgica, que respon en la "carta abierta" citada, en la forma següent:

"...Era nuestra deber amar tanto a los grupos insurgentes como a los del bando contrario, es decir, a los nacionalistas vascos, a los republicanos y a los afiliados a los partidos marxistas. Nuestra caridad no debía excluir a nadie..."

"...Por esto, porque mi solicitud tenía que extenderse a todos, era mi deber reprobar el mal de dondequiera que viniera, como ya lo expresó el actual Sumo Pontífice refiriéndose a la guerra de España. Y así elegí ante la Santa Sede mi primera protesta contra ciertos actos del bando insurgente, poco después de haber estallado la contienda bélica..."

"...Exponiendo al Sumo Pontífice Pío XI los motivos al efecto pertinentes, yo me negué a firmar aquella carta y lo mismo hizo su Em. Rdma. el Sr. Cardenal Vidal y Barraquer, Arzobispo de Tarragona, coincidiendo conmigo a pesar de que yo no le vi ni me comuniqué con él una sola vez durante nuestra permanencia en Italia..."

"...Con asombro y terror supimos de fuente autorizada, de labios del jefe requeté de Navarra el mes de septiembre de 1936 que por esta fecha los partidarios del bando franquista habían matado unos 7000 de la izquierda de Navarra, donde sin lucha los "nacionales" dominaron totalmente..."

"...Aun así, no podíamos pensar que los que decían que venían a hacer la guerra por la alta causa de la Religión, habían de manchar sus espadas con sangre de los Ungidos del Señor, nuestros muy amados sacerdotes

de la diòcesis vascongada, però nos equivocamos muy lastimosamente y fueron fusilados los prebiteros siguientes:..." Aquí cita el nom de 14 sacerdots assassinats.

També aquest prelat insigne formula la seva protesta contra els troalls de l'altre partit:

"...La más solemne y enérgica protesta estuvo y estará viva y vibrante contra los perpetradores de los innumerables asesinatos de los Ungidos del Señor, los doce Venerables Obispos semejantes en número y en manera de morir al Sagrado Colegio Apostólico..."

No són doncs solament els que ells diuen "rojo-separatistes" els que hagueren de fugir, són sacerdots i un bisbe que viuen en l'exili esperant que un govern que potser no es titularà protector de l'Església, els permeti tornar i viure en pau.

En fi, que hi diran a tot això alguna catòlica retrògrada? També hi ha Prelats que defensin la nostra actitud i la llibertat i la justícia. A nosaltres ens semblarà sempre més cristià defensar les nostres llibertats, cultura i llengua que no pas atacar-les i destruir-les.

UNA CARTA OBERTA

Hem rebut una carta oberta dirigida a l'"Estación de Londres de la B.B.C." en la que es tracta d'un canvi d'orientació que d'un temps a aquesta part han sofert els programes de la dita emissora. I la carta diu:

"On és aquella B.B.C. d'ara fa tres anys? On són aquells locutors com Antonio Torres, Jordi Marín, Josep Yuste, i d'altres? On són aquells "Comentaris Londinenses" i els números de la "Intuición"? El seu record es troba encara en totes les llars liberals, però d'on sembla que n'ha fugit és de la B.B.C. de Londres. Molta se n'han alegrat d'aquest canvi. Molta però se n'han dolgut. Però que consti que tots aquells que n'estan contents són els mateixos que s'alegraven de les victòries nacistes i professen encara avui un odi viu a Anglaterra. Els altres, són els que durant la guerra, pendents de la ràdio, patien quan el poble anglès patia i ens alegràvem quan aquest triomfava. I tot això, per què? Perquè ens pensàvem que la victòria d'Anglaterra havia d'ésser la victòria de la tolerància sobre la intolerància, de la democràcia sobre el totalitarisme, de la llibertat sobre l'esclavitud.

Senyors de la B.B.C., és que tot allò no era res més que pura freuologia? No ho volem creure; la fe que havíem depositat en Gran Bretanya era tan gran que encara avui, malgrat l'actitud que la B.B.C. manté, no ens avenim a creure que tot allò fos mentida. I encara tenim grans esperances de veure ben aviat com Anglaterra fent honor a la seva llarga i honrada tradició democràtica, ens ha de parlar des de la B.B.C. portant de nou a l'esperit de tots la sensació de que la seva confiança no fou pas traida.

Si no és així, si la B.B.C. prefereix seguir el servei d'obscure i vells interessos, només ens resta dir-li que no fou pas per a això que moriren tants i tants en la lluita, i que el món vol la llibertat i si aquesta li és negada per aquella que la prediquen, que no s'estranyin després si la va a beure en fonts estranyes que potser no interessin molt a ningú, però a les quals condueix indefectiblement aquesta absurda opinió."

Firma aquesta carta: "UN ESTUDIANT CATALÀ"

EL PROBLEMA DE L'EDUCACIÓ

Persegüim una primera finalitat: l'establiment d'un règim democràtic en el nostre país. En realitat la nostra suprema finalitat no és altra que la de la creació de les condicions necessàries per a l'eficiència i la perfecció d'una Democràcia madura, condicions que no s'assoleixen si no és posant una màxima atenció en els problemes de l'educació.

Precisament en aquest aspecte és on l'obra del feixisme ha estat més devastadora. Ha aconseguit l'embrutiment de tota una joventut. Ha ignorat que l'home és un ésser que viu en societat, per a la qual cosa necessita un mínim de civisme i de sentit moral sense els quals no és possible cap mena de convivència. El feixisme ha treballat en aquest camp en el sentit de fer del jove una màquina al servei de la pàtria, cosa que, en el nostre país, equival a dir al servei de l'exèrcit. S'ha deificat l'Estat, s'ha condensat en quatre fórmules l'infima matèria política amb que, els inconfessables propòsits del règim es disfressen, s'ha donat un bon gruix de llustre a quatre fets històrics, prèviament corregits i augmentats per a fer-los gloriosos, i s'ha servit el plat en tots els àpats. I el plat ha estat amanit amb els principis de la Religió, principis que mai haurien hagut de veure-s'hi barrejats, i que la inconsciència d'unes jerarquies eclesiàstiques hi barrejava a guat. I a part d'això, s'ha ignorat que el jove desitja saber, desitja aprendre, desitja comprendre. No feta fórmules ni rosaris, sinó la vida mateixa. Però el "Règimen" no en sap i no vol saber res de tot això. Ell no vol tenir persones sota la seva fórmula, perquè sap que si fossin persones es rebel·larien contra el jou, vol dirigir un ramat de bous pels camins de la imprevisió, encara que aquests camins condueixin a l'escorxador.

Davant d'aquestes dosis oficials de, diguem-ne, educació, el jove mitjà ha crescut sense educació, ha crescut malgrat l'educació, donant-se compte de la buidor de tot això que se li diu, i ha crescut sense creure res d'això, ni res de res. El règim li soga els ideals, ni li dóna idees ni es preocupa dels seus sentiments: el règim vol bens. Només cal que mirem el paisatge urbà d'aquesta trista Barcelona per a donar-nos compte de que vivim en plena política de "panem et circenses", sense pa: el jovent es diverteix, i prou; mata com pot les hores buides, des del jovent que omple la sala de ball, fins al que omple les aules de la Universitat. S'ha perdut gairebé completament la consciència d'home de demà, la voluntat d'arribar a ésser un home de profit, la responsabilitat: L'egoisme és l'única característica col·lectiva de les noves generacions.

Davant de tot això, ens hem de donar ben bé compte, nosaltres, els universitaris, de la tasca que ha de pesar sobre les nostres espatlles. En efecte, a nosaltres pertoca la labor de reeducació d'aquesta societat desorientada. Cadascun de nosaltres des del lloc on la seva posició professional el porti, ha de dur a terme la missió formativa que vagi a suplir aquesta absència de formació que aquests anys el nostre poble ha sofert.

Per a això ens cal una gran fe i un gran convenciment. Aprofitem la lliçó que l'adversitat en aquests temps ens depara per a fer més ferma la nostra fe en Catalunya, per a fer-nos aptes per a la missió de recatalanització, i, sobretot, per a predicar per la nostra terra la civilitat, que prou falta ens fa.

PERE PAU

CORREU DE FRANÇA

"La Résistance catalane a de l'humeur." - La Résistance en Catalogne n'offre pas seulement un caractère militaire. Les catalans sont des humoristes: ils ne manquent pas une occasion de couvrir de ridicule les franquistes. Le 9 de Novembre, au Palais de la Musique, la société des concerts catalans donne un récital. Sont présents: M. Pinetta, sous-secrétaire d'Etat au Travail; MM. Barba, gouverneur civil. Au milieu de concert une explosion se produit et du dôme se dégage dans un nuage de fumée un drapeau aux couleurs catalans... Des applaudissements éclatent. Les ministres se retirent. Le propriétaire de la salle se voit infliger une amende de 10.000 pessetas, mais le lendemain il reçoit une lettre contenant cette somme."

D'un reportage de J. Larteguy, enviat especial de "Paris-Midi" a l'Espanya franquista, publicat a l'esmentat periòdic el 23 de Novembre darrere.

A Catalunya manquen sacerdots. - "Quaderns" de Perpinya publica un comentari amb el títol precedent, prenent per motiu l'estadística facilitada pel Seminari de Barcelona. Entre altres coses diu: "Cal concloure que l'esperit religiós travessa una crisi a Catalunya? Es veu que els aires actuals són molt lluny de propiciar-hi un clima favorable". I segueix: "Amb aquest otiu no es pot deixar de valorar l'esforç d'aquella part de clergat que en vida i adhuc després de la seva mort, personifica la noble figura del cardenal Vidal i Barraquer. Amb ell un estol de sacerdots creien que la fe religiosa ha d'ésser compatible amb les idees i inquietuds de la vida moderna. D'aquells sacerdots encara en queden. Alguns viuen el mateix exili nostre. D'altres menen a Catalunya una discreta existència que no exclou la seva col.laboració més decidida al costat de l'activitat clandestina en la lluita contra Franco i Falange. Ens ho prova la nova dels actes religiosos celebrats a Barcelona amb motiu de l'Onze de Setembre". El periòdic acaba el seu comentari dient que les vocacions que durant el domini franquista ple de signes de religiositat qualificada no es produeixen, és un signe evident de que cal cercar un altre camí, al de la "transformació espiritual, d'acord amb els principis conciliatoris i autènticament cristians del difunt cardenal-arquebisbe Català".

H. de la R. - Els actes religiosos clandestins de l'Onze de Setembre que esmenta el periòdic, foren organitzats pels GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA, com recordaran els nostres lectors, amb la col.laboració naturalment de valguis sacerdots patriotes.

Resistència espiritual. - En un periòdic català de París que parla de la Resistència espiritual catalana llegim entre altres coses: "La veritable Resistència espiritual s'ha exercit allà baix. Algun esperit fort somriura, potser, un xic desdenyosament en saber que uns poetes publiquen una reculla de versos, que s'editen unes publicacions clandestines, que hi ha corporacions acadèmiques que continuen de manera subterrània la seva existència a Catalunya mateix, sota amenaces directes..." I més avall continua: "Però els homes que hauran permès que els danys siguin reparats, els homes que hauran salvat Catalunya del desastre irreparable seran els que, a dintre la Pàtria, hauran conservat la fidelitat a l'idioma, arma invencible de l'esperit."